Са 28 година дугим политичким стажом, шеф дипломатије Ивица Дачић убраја се у ред политичара који најдуже опстају. За то време, сарађивао је са најзначајнијим домаћим и иностраним политичарима.

Специјално за рођенданско издање “Блица” испричао је кога од колега сматра пријатељем, ко је тежак за сарадњу, ко је пропустио шансу да остави већи траг у историји, ко му се од светских моћника увек јавља на телефон, а ко му је друг по песми...

- Имао сам привилегију да уз посао којим се бавим и начином живота којим живим, што је такође важно, упознам разне људе што из јавног живота, што оних јавности непознатих. Волим дружење, упознавао сам људе разних професија, који нису познати, а остављали су снажан утисак на мене – наводи Дачић.

Подсећа да је Трампа срео пре него што је постао председник најмоћније земље на свету и да су се сликали испред „Плејбојевог“ зида.

- Са Путином сам причао вицеве, папа и кардинал Паролин су ми изјавили саучешће поводом смрти оца, у исто време док су ми сви честитали на добијеном ордену за дружбу од руског председника. Кетрин Ештон је од Тачија крила поклон који ми је наменила, са Меркеловом разговарам на руском, јер као што знате она је из источног дела Немачке, а тамо скоро сви говоре руски – открива шеф дипломатије.

Каже да са глумцима и певачима, међу којима има доста пријатеља и који су драги гости на његовим породичним весељима, често остане у кафани до зоре.

- Мене су, знате, васпитавали да волим људе, и није ми страно све што и обичном свету. Није ми страно ништа што људи воле да раде, али није ни тачно баш све што пишу о мени - да пијем, а не волим алкохол, да сам у криминалу, а немам ни прекршајну пријаву, да сам са овом или оном старлетом, а у срећном сам браку ево већ више од двадесет пет година... Једино не волим и никад нисам био у теретани (смех) – каже Дачић.

СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ: Није разумео промене

- Ни у време највећег успона и моћи Слободана Милошевића нисам истицао да смо били блиски пријатељи, па нећу ни данас. Сарађивали смо, виђали се често, али нисмо били блиски пријатељи. Као портпарол СПС, нисам припадао кругу партијских функционера који доносе одлуке, већ сам их углавном саопштавао јавности. Мислим да сам се пријатељски поставио према Милошевићу тек након његовог одласка у Хаг, много више него неки други. Ту мислим и на период након његове смрти и на мој однос према његовој породици, када је можда више него икада било важно бити пријатељ. Мало је познато да су нам се ставови често мимоилазили. Нисам се устручавао да кажем шта мислим и због тога сам плаћао цену. Не знам колико се људи сећају, али мене је Милошевић док је био у Хагу искључивао из СПС, али сам васкрсавао. Поштовали га или не, Милошевић је оставио значајан траг и одлучујуће утицао на политику Србије у битном историјском тренутку.

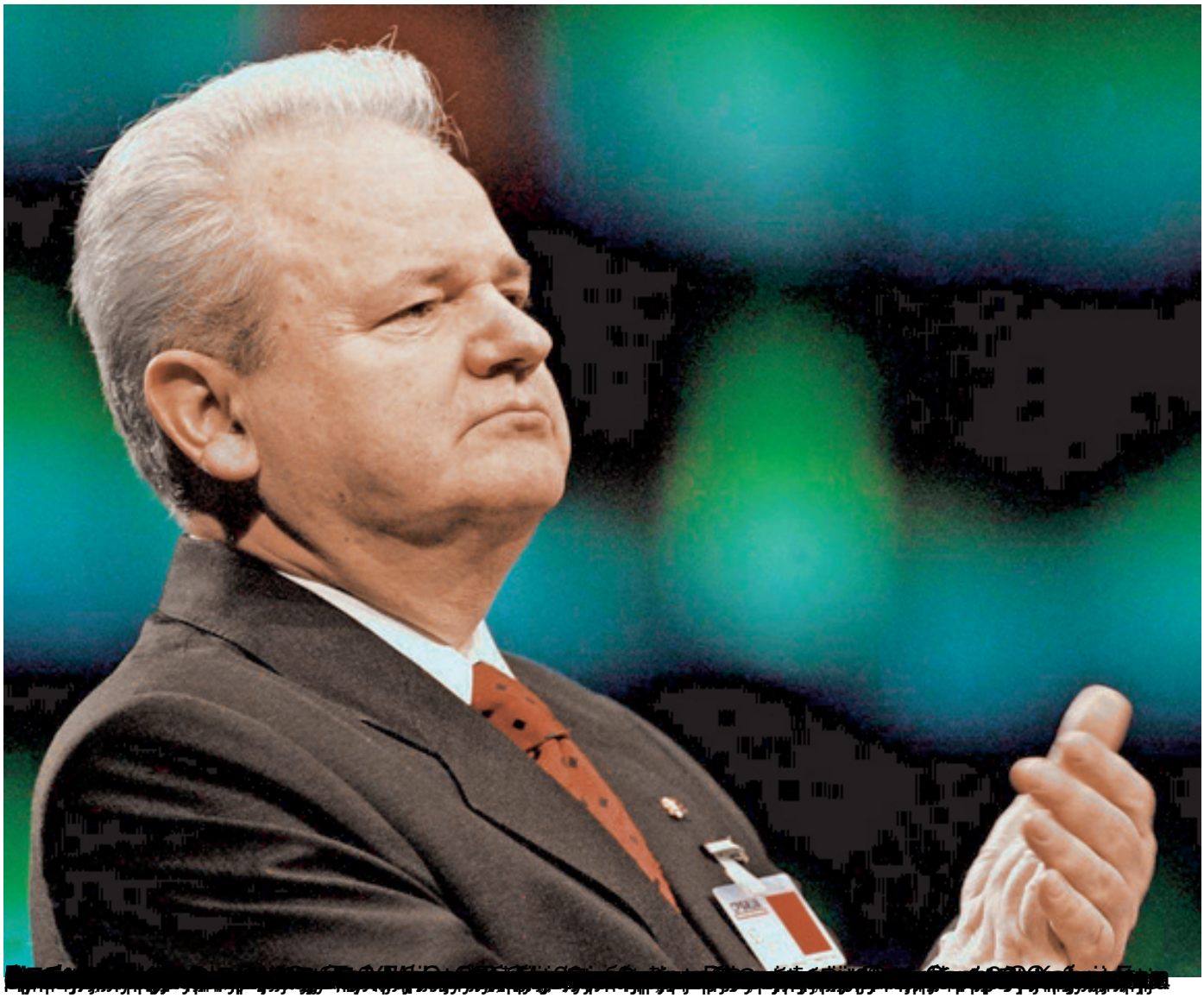

[redacted]